

ג' ל יו נרת לעירן בפרשת השבוע
ערכים בידי נחמה ליבוביץ
סנה סטיה

יו"ל ע"י מוסד תורה והשכלה למבוגרים ולנער
הסתדרות נסי מזרחי יאמריקה.

ברא (תשי"ז)

י"ב כ"א - כ"ח

א. הטוה שתי פרסיות פרקנו; א-כ; כ"א - כ"ח.
כיצד מתיחסות שתי הפרסיות זו לזו?

ב. כ"א משכן וקחו לכם.
מכילתא: "מסכו וקחו" - "מסכו" מי טיט לך "וקחו" מי טאין לו. ר' יוסי הגלילי אומר
מסכו לניכס מע"ן והדבוק במצוות.

ר"ט"י ד"ה מסכו; ד"ה וקחו
רמב"ן " ויקרא משה לכל זקני ישראל החל מן "ויחכן טאמר מסכו" עד "המפרס למעלה
במצוה"

ג. מה הוסיף?
מה הנימוק החיצוני והפנימי שהמריץ את ר' יוסי הגלילי לדרס מה מדרס? העור
בגליון ויקרא חט"ו טאלה א.

ד. כיצד יש לבאר "ואו" של "וקחו" לפי פרוט רט"י?
היכן נמצאת וא"ו בהוראה זו טניה בפרקנו?

ה. כ"ב והגעתם אל המסוקף ואל שתי המזוזות
כ"ג ועבר ה' וראה את הדם
והיה הדם לכם לאות

עקדת יצחק: היה מפורסם כי הנוגע בכבש או עז כנוגע בבבת עינם של אלוהיהם של
מצרים. רעהה יראו ויכירו המצרים, איך התקפן הדבר כמו רגע, עד טעם בזוי וסודי
זחה עבודת עבדים ירימו יד בעזר אטר בחרו להם מצרים לאלוהיהם ולוקח איט טין
ובכרעי מסתן יאסור אותו לעיניהם (כלים י"ט מסנה ב') שלטת ימיט ואין לאל ידם
להציל, יוסו יבוא וטחט אותו לפניו כבוד החמט בצהרים וקול דמיו צועקים על כל
ולת ועל כל מזוזה... ונאכל גלוי לכל כדמותו וצלמו ראסו על כרעיו ועל קרבו;
ובדרך ארעי ובזיון יכרו עליו לאכול את כל בסרו... עד אור הבוקר והנותר טרוף
ישרף, והכלבים עזי הנפס (-המצרים) לא יוכלו לנבח; וכדי בזיון וקצף בעיני
חמון המצרי: ואף כי חמטי חוזהם המעמיקים בחכמתם, הרואים בכוכבים את צורת
וסלה למזל למו, החוטבים אותו ראיון למלכות וטהוא ("מזל סלה") הנותן להם כח
לעשות את החיל ההוא, הנה הם המכירים ומרגישים את כל מפלתו, כעטור לחדס הזח
יאטיח ממלכתו - עודנו בבקורותו וטליט זמנו; ואחר כך טחיטתו ואכילתו ביום
וארבעה עטו, טהוא תכלית גבורתו ע"י המאור הגדול העומד אתו במחיצתו.

וכתב והקבלה: ... באמת היו בישראל דברים טונעים הגאולה, כמו טאמרו רבותינו,
זהיו ע"א במצרים, והיה רצונו ית' לטהרם, וצוה עליהם קרבן פסח, ובזה יורד, כי
ובו מטרבם הרעה בטחיטת האלוה עצמו אטר היו עובדים אותו; והנה אות האהבה הטלמה
וא לבלי יכנס בלב האהב טום פחד ודאגה מאיון טכנה למלא רצון הנאהב, אבל יטיס
פשו בכפד ויטחכן לבל המנע מעטות רצונו, לכן צוה ה' טיעטו ג' פעולות כזביחות
ואלוה של המצרים לעינייהם בפרטום גדול ולא יטיחו לב על הטכנה העצומה, טיחרה אף
מצרים ויקדמו עליהם להטמידם, כמאמר משה (ה' כ"ב), עם כל זה לא ימנעו מלמלא
מצוה בטוקים וברחובות עד הביאם אותו לביתם בקולי קולות ולא ייוראו מן המצרים,
חר על כן - יטחטד הפסח בטחיטת ובעטק גדול מטפחות מספחות בפרטום, ולא יפחדו
טונאטייהם, ולא די בזה, ועוד אח"כ בעת אכלם יפרטמהו לדאכון נפש המצרים, בתחם
דמו על מסקופי הבתים והמזוזות לעיני כל עובר וידעו המצרים, כי עתה יאכלו את
ראתם, הלא ירצו לבוא עליהם בחרבות וברמחיט ולנקום בתוך בני ישראל, חנה בכ"ן
עטו רצון קונם ולא יהיה טורך בלבבם, ובזה אות נפלא על טלימות התטובה והדבקים
ו ית', והייתם כופרים בע"ז, וזהו "והיה הדם לכם לאות" - לכם, על טוב כונתכם
יוטר אמת לבבכם על אלוקייכם...

ט. ה' הירטק היסודות שהבורא כונן עליהם את עמו הם לא האיטיים הפרטיים... כי
ה' בתי ישראל - המטפחות - במ בחר לנחלה לו. רק בתוך "הבית" פנימה יגיע היחיד
הלמוני ולכן על דם הקרבן להנחן על המסוקף והמזוזות ובקרבם יאכל קרבן הפסח.
מסקוף והמזוזות הם המטמלים את הבתים, מוטג "הבית" כולל טני יסודותו ההסתברות
טוציאליט כלפי החברה האנוטית מעבר מזה; וההסתגרות הגופנית כלפי כחוס הטבע
עבר מזה. הראטונה: החומות; הטניה: הגג, את המחיצה המפרידה הטוציאליט מסמלו
מזוזות, את המחסה הטבעי - המסקוף (מה טמטיף מגבוה); העבד המטתחרר מטעבוד
צרים, בן המטפחה זוכה למזוזות ולמסקוף: חסות והגנה ע"י הבורא ית' נגד התקפות
חות האדם והטבע אחרי טהמטסד בכל מהותו לעבודת הבורא, סמל כזה מטטר למצוא בדם
ל המזוזות והמסקוף, טקר החומות לתטועה נגד האויב, והגג לא ימלה את האדם מפגעי
חות הטבע - הבורא ית' הוא הטומר בתוך החומות צחתה הגג את המתמטרים לעבודתו...

א. מה התמיהה במצוה זו טאותו רצו לתרץ
ב. מה ההבדל העקרוני בין שלטת ה"ל בקעם מצוה נחינת דם על המסקוף ועל
המזוזות?

ה' טלטה ח"טכות וגם טאלות לנחמה ליבוביץ, קריה מטה, ירוטלים
טטלומטס וגם הזמנות ליטקט אטכנוי, רח" אוטיטקין 48, ירוטלים.